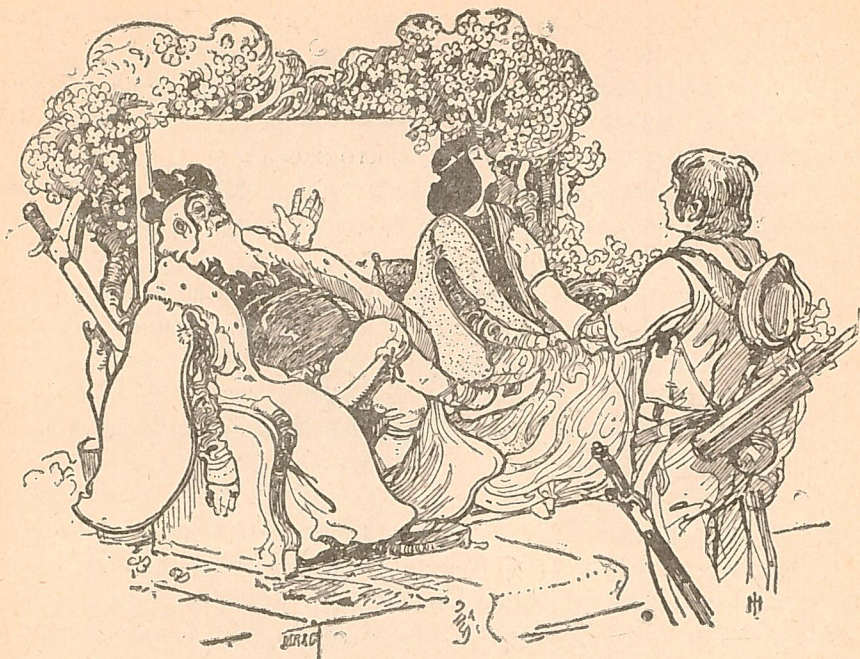

— Това не бива да правиш! казал Хайнц. — Келима ще се оцапа.

— Какво ти става? отговорила княгинята и продължила да яде,

— Виждам, че ти си стрелец, казал царя. — Можеш ли точно да се прицелваш?

— Не знам, отговорил Хайнц. — Никой не може да каже това, което не знае. Но аз мога да умеря една череша върху ржката на княгинята.

Трябвало тя да простре ржката си и върху нея да поставят една череша. Княгинята не искала охотно да направи това, но царя настоял и тя протегнала ржката си.

Хайнц опжнал лжка, стрелата отскочила и отнесла черешата.

— Ах! това беше ужасно! извикала княгинята, която се изчервила цяла

Царя само се поусмихнал и казал:

„Хайнц, какъв ти е меч? Навярно ти го въртиш по-добре от всички други!

— Кой знае! отговорил Хайнц. Всяко нещо си иска майстора.

— Ти си чуден момък, казал царя. Всички, които бяха тук, твърдяха, че всичко могат, а ти наопаки: казваш, че нищо не можеш.